

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **L. T.**, zastoupená Mgr. Michalem Staňkem, advokátem se sídlem Opletalova 1525/39, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 5. 9. 2024, čj. MZP/2024/290/1368, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2024, čj. 10 A 104/2024-84,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podstata nyní posuzované věci spočívá v tom, zda má být devět pozemků ve spoluvlastnictví stěžovatelky [par. č. XA, všechny v katastrálním území P. (dále „dotčené pozemky“)] zahrnuto do Chráněné krajinné oblasti Soutok (dále „CHKO Soutok“), k jejímuž vyhlášení má dojít 1. 7. 2025, kdy má nabýt účinnosti nařízení vlády č. 55/2025 Sb., o Chráněné krajinné oblasti Soutok (dále „nařízení vlády o CHKO Soutok“).

[2] Žalobkyně podala námitky ve smyslu § 40 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále „ZOPK“), proti zařazení dotčených pozemků do záměru na vyhlášení zvláště chráněného území CHKO Soutok (dále „záměr CHKO Soutok“). Žalovaný jako prvostupňový správní orgán rozhodnutím z 21. 5. 2024, čj. MZP/2024/620/2335 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), těmto námitkám ve vztahu k dotčeným pozemkům nevyhověl. Součástí uvedeného prvostupňového rozhodnutí bylo též usnesení, jímž žalovaný zastavil řízení o námitkách stěžovatelky proti zařazení sedmi pozemků (par. č. XB,

všechny v katastrálním území P.), jelikož neleží v oznámeném území záměru CHKO Soutok, a žalobkyně jako jejich vlastnice tak nebude dotčena navrženým způsobem a rozsahem ochrany na svých právech.

[3] Proti prvostupňovému rozhodnutí o nevyhovění námitkám podala žalobkyně rozklad, který ministr životního prostředí v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále „ministr“ a „rozhodnutí ministra“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[4] Proti rozhodnutí ministra podala žalobkyně žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl. Uzavřel totiž, že:

- pozemky žalobkyně byly řádně zahrnuty do předmětu ochrany, přičemž důvod této ochrany byl v rámci záměru CHKO Soutok i rozhodnutí správních orgánů náležitě vysvětlen;
- nebylo možné sjednat smluvní ochranu namísto ochrany zvolené;
- neshledal důvodné pochybnosti o nestrannosti Agentury pro ochranu přírody a krajiny, tudíž i její analýza provedená v rámci záměru CHKO Soutok je věrohodná a relevantní;
- probíhající pozemkové úpravy se nijak nedotýkají veřejných subjektivních práv žalobkyně (potažmo práv a povinností vyvěrajících z jejího vlastnictví dotčených pozemků);
- možnosti využití dotačních nástrojů v případě evropsky významných lokalit (dále „EVL“) a CHKO nemají vliv na nosné důvody správních rozhodnutí;
- ačkoliv žalovaný o námitkách nerozhodl ve lhůtě stanovené zákonem, nezpůsobil tímto postupem nezákonnost rozhodnutí.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek, jakož i obě správní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Podle stěžovatelky při přípravě a přijímání nařízení vlády o CHKO Soutok, čemuž předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí ministra, byly porušeny čl. 4 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále „Listina“) a rovněž některá ustanovení ZOPK.

[7] Zásah do vlastnického práva spatřuje stěžovatelka zejména v tom, že zařazením dotčených pozemků do CHKO Soutok došlo ke snížení jejich hodnoty. Nezákonná je rovněž forma tohoto omezení, neboť CHKO byla vyhlášena nařízením vlády jako podzákonným právním předpisem, nikoliv zákonem.

[8] Stěžovatelka se domnívá, že bylo omezeno rovněž její právo na podnikání (čl. 26 Listiny). Dotčené pozemky jsou totiž z velké části obhospodařovanou půdou. Jejich zařazení do CHKO Soutok je nepřípustné, neboť na těchto pozemcích chybí jakýkoliv předmět ochrany.

pokračování

[9] Zařazení dotčených pozemků do CHKO je podle stěžovatelky v rozporu i s § 25 ZOPK. V záměru CHKO Soutok je totiž uvedeno, že zemědělsky intenzivně obhospodařované pozemky nejsou předmětem ochrany (str. 2, část 3). V záměru CHKO Soutok chybí rovněž výčet dlouhodobých cílů ochrany přírody a krajiny (str. 3, část 5). Zemědělsky obhospodařované půdy nejsou uvedeny ani ve II. zóně CHKO, zahrnuty jsou pouze v zóně III. CHKO (str. 6, část 8). Z toho je podle stěžovatelky zřejmé, že na intenzivně obhospodařovaných půdách neexistuje důvod ochrany, proto nemohou být zařazeny do navrhované CHKO Soutok. Jsou-li totiž v důsledku vzniku CHKO zasažena ústavně zaručená práva vlastníků pozemků, je nezbytné prokázat smysl této ochrany. Ten však nemůže být naplněn v případě, kdy se na dotčených pozemcích předmět ochrany léta nenacházel.

[10] Žalovaný, potažmo ministr, ani městský soud se nevypořádali s opakovaně vznesenou námitkou týkající se (ne)využití smluvní ochrany podle § 45c ZOPK. Podle tohoto ustanovení měl žalovaný zaslat vlastníkům dotčených pozemků výzvu směřující k uzavření smlouvy k ochraně dotčených pozemků. To však neučinil. Ochrana EVL má být přitom přednostně realizována v součinnosti s vlastníky pozemků. Žalovaný nicméně přistoupil (rovnou) k vyhlášení zvláště chráněného území, což nelze odůvodnit ani odkazem na test proporcionality. Sami vlastníci dotčených pozemků se totiž žalovanému ozývali se zájmem o uzavření smluvní ochrany. Chtěl-li žalovaný smluvní ochranu obejít, měl nejdříve zrušit ochranu EVL a následně vyhlásit CHKO.

[11] Z výše uvedených důvodů je napadený rozsudek podle stěžovatelky nepřezkoumatelný a nezákonný.

Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Zdůraznil, že dosavadní základní ochrana území (pozemky jsou součástí EVL), které je součástí záměru CHKO Soutok, není dostatečná. Od doby jejich vyhlášení totiž došlo ke zhoršení stavu některých přírodních biotopů. Části tohoto území jsou chráněny rovněž jinými nástroji (např. jako krajinné prvky), ty nicméně nejsou schopny zajistit potřebnou komplexní ochranu. Část území obou EVL, která pokrývají oblast záměru CHKO Soutok, je v současné době chráněno rovněž maloplošným zvláště chráněným územím (národní přírodní památka, národní přírodní rezervace, přírodní rezervace a přírodní památka). Smluvní ochrana podle § 39 ZOPK proto již u těchto území není právně možná. Je rovněž nežádoucí, aby území navrhované jako CHKO bylo rozdrobeno do několika různých režimů ochrany. Již prvostupňový orgán uvedl, že smluvní ochrana namísto vyhlášení CHKO na pozemcích zahrnutých v záměru CHKO Soutok není uskutečnitelná, a to zejména s ohledem na majetkové poměry v území (roztržitost vlastnických vztahů) a přírodní specifika území Soutoku. Dle žalovaného nelze ze smluvní ochrany obecně vyloučit ani větší území, nicméně všechna již zmiňovaná území se od území Soutoku odlišují právě majetkovými poměry, kdy smlouvy chránící tato větší území musely být uzavřeny pouze se dvěma subjekty (Ministerstvo obrany a Vojenské lesy a statky ČR, s. p.). V případě pozemků dotčených záměrem CHKO Soutok se však jedná o přibližně 6 870 subjektů, se kterými by muselo dojít k uzavření smlouvy. Nadto žalovaný podotkl, že není kompetentním orgánem k uzavírání smluvní ochrany. K tomu je pověřen krajský úřad. To, jak postupoval příslušný orgán ochrany přírody v případě smluvní ochrany nemá na nyní posuzovanou věc přímý vliv.

[13] Smluvní ochranný režim se nadto vztahuje pouze na vlastníka pozemku a nepůsobí vůči třetím osobám. Ze zákona sice plyne zákaz takto chráněné území poškozovat (§ 39 odst. 2 ZOKP), avšak takto formulované pravidlo je velmi obecné a nezajistí efektivní ochranu území. Na druhou stranu je tento zákaz velmi přísný, neboť z něj není možné udělit výjimku. Režim CHKO je „flexibilnější“ – ve vyhlášovacím předpisu lze stanovit bližší podmínky užívání pozemků a rovněž lze udělit výjimky ze zákazů (dle § 43 ZOPK) či udělit souhlas orgánu ochrany přírody.

[14] Ve správním řízení byla zvažována též možnost vynětí pozemků stěžovatelky ze záměru CHKO Soutok. Žalovaný však dospěl k závěru (i na základě odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky), že pozemky stěžovatelky byly do záměru CHKO Soutok zahrnuty z důvodu celistvosti území a scelování jednotlivých typů krajinných celků v nivě řeky Dyje. Pokud by byly ze záměru vyňaty, ztížilo by to zajištění předmětu ochrany a také by to zhoršilo možnost zachování přírodních funkcí nivního ekosystému řeky Dyje.

[15] Stát vyhlášením CHKO nenarušil žádná ústavně zaručená práva stěžovatelky a nedošlo ani k porušení zákona. Jednotlivé fáze vyhlášení CHKO Soutok byly uskutečněny v souladu se zákonem. Záměr CHKO Soutok byl řádně vyhlášen; stěžovatelka podala námitky, které žalovaný vypořádal; návrh uvedeného záměru prošel meziresortním připomínkovým řízením, a nakonec byl schválen vládou. V řízení o námitkách žalovaný vyhodnotil míru dotčení vlastnických práv stěžovatelky a zmínil rovněž možné nástroje na kompenzaci případného ztížení hospodářské činnosti (§ 58 ZOPK). Žalovaný stěžovatelku rovněž upozornil na skutečnost, že vyhlášení CHKO její vlastnické právo nijak neovlivňuje – stěžovatelka může dotčené nemovitosti dále užívat a provozovat hospodářskou činnost. K tomu žalovaný podotkl, že již v současnosti jsou vlastníci pozemků v EVL limitováni v některých činnostech s ohledem na výskyt zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů v území.

[16] Závěrem žalovaný uvedl, že ochrana přírody a krajiny je veřejným zájmem. Každý je povinen při užívání přírody a krajiny strpět omezení vyplývající ze zákona, a to i z vyhlášení zvláště chráněného území. Při ochraně životního prostředí jsou zásahy do vlastnického práva přípustné, je-li omezení založeno zákonem a jsou-li vyváženy soukromé a veřejné zájmy. To potvrzuje Evropský soud pro lidská práva (rozsudek z 8. 7. 2008, *Turgut a další proti Turecku*, č. 1411/03).

[17] K námitce chybějícího předmětu ochrany v případě orné půdy žalovaný poukázal na opakované vysvětlení, že dotváří harmonicky utvářenou krajinu s typickým krajinným rázem a rovněž plní přírodní funkci krajiny z důvodu provázanosti orné půdy s vodním režimem. Smyslem ochrany orné půdy je proto zachování krajiny a jejích přírodních funkcí. Zahrnutí hospodářsky využívané krajiny do CHKO je podle žalovaného zcela běžné. Nelze totiž opomenout vzájemnou provázanost jednotlivých ekosystémů (s ohledem na rozmnožování živočichů, biodiverzitu, podmáčení lokalit, atd).

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] V rozhodných rysech obdobnou věcí se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku z 30. 5. 2025, čj. 10 As 17/2025-66. Nejvyšší správní soud proto ze závěrů uvedeného

pokračování

rozsudku v podstatné míře vychází i nyní. To je umožněno nejen srovnatelnými okolnostmi obou věcí, ale též tím, že tehdejšího původního žalobce a jeho procesního nástupce v postavení stěžovatele zastupoval v daňovém i následném soudním řízení stejný zástupce jako nynější stěžovatelku, pročež byla žalobní i kasační argumentace v obou případech v podstatě identická.

[19] Protože stěžovatelka rozsudek městského soudu označila za nepřezkoumatelný, věnoval se Nejvyšší správní soud nejdříve této kasační námitce. O tom si ostatně musí učinit úsudek i bez uplatněné námitky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Podle stěžovatelky městský soud rozsudek nedostatečně odůvodnil a nevypořádal námitku týkající se smluvní ochrany pozemků.

[20] S tím však Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Městský soud totiž všechny námitky stěžovatelky pečlivě vypořádal a neopomenul uvést ani obecná východiska ochrany přírody a krajiny. Stěžovatelka ostatně blíže neupřesnila, které své závěry městský soud dostatečně neodůvodnil, případně které žalobní body opomenul vypořádat. Kupříkladu žalobnímu bodu ohledně smluvní ochrany se městský soud věnoval v bodech 50 až 56 napadeného rozsudku (v kapitole 3.6. *Smluvní ochrana pozemků*). Z kasačních námitek je proto zjevné, že stěžovatelka ve skutečnosti nesouhlasí se samotným právním posouzením provedeným městským soudem, což ovšem nelze zaměňovat se zmíněnou nepřezkoumatelností. Jednoduše vyjádřeno, nesouhlas s věcným názorem městského soudu je něco zcela jiného než tvrzení, že tento názor v rozhodnutí vůbec obsažen není. Nejvyšší správní soud proto činí dílčí závěr, že rozsudek městského soudu je přezkoumatelný. Proto přistoupil k věcnému posouzení případu.

[21] Stěžovatelka v kasační stížnosti předložila v zásadě dva stěžejní argumenty. První námitka se týká chybějícího předmětu ochrany na intenzivně obhospodařované půdě stěžovatelky a zásahu do jejího vlastnického práva. Druhá námitka se týká nevyužití smluvní ochrany dle § 45c odst. 5 ZOPK.

[22] Podle § 45c odst. 4 *k zajištění udržení příznivého stavu evropských stanovišť nebo stanovišť evropsky významných druhů, které jsou předmětem ochrany evropsky významných lokalit, lze území evropsky významných lokalit nebo jejich části vyhlásit za zvláště chráněná území nebo zde zřídit smluvně chráněná území podle § 39. Vyžaduje-li udržení příznivého stavu předmětu ochrany evropsky významné lokality přísnější ochranu než podle odstavce 2, stanoví vláda nařízením u této evropsky významné lokality nebo její části kategorie zvláště chráněných území, ve kterých je příslušné orgány ochrany přírody vyhlásí, nebude-li tato ochrana zajištěna smluvně. Takto vláda postupuje v případě, že tato evropsky významná lokalita není dosud vyhlášena za zvláště chráněné území a její ochrana není zajištěna ani smluvně podle § 39.*

[23] Podle § 45c odst. 5 ZOPK *orgány ochrany přírody do 30 dnů ode dne vyhlášení nařízení vlády podle odstavce 1 ve Sbírce zákonů a mezinárodních smluv upozorní formou veřejné vyhlášky podle § 25 správního řádu vlastníky pozemků v evropsky významných lokalitách nebo jejich částech, jejichž ochranu je podle nařízení vlády podle § 45a odst. 2 třeba zajistit vyhlášením zvláště chráněného území, že jejich ochrana na dotčeném pozemku v případě, že to § 39 připouští, může být zajištěna smluvně. Pokud vlastník pozemku ve lhůtě 60 dnů ode dne doručení upozornění neučiní žádný písemný úkon směřující k uzavření smlouvy, nebo na základě tohoto úkonu nedojde ve lhůtě dvou let k uzavření smlouvy podle § 39, bude evropsky významná lokalita*

vyhlášena jako zvláště chráněné území v kategorii ochrany stanovené národním seznamem, a to postupem stanoveným tímto zákonem pro vyhlášení zvláště chráněného území příslušné kategorie. Vyhlášení zvláště chráněných území podle odstavce 4 provedou příslušné orgány ochrany přírody nejpozději do 6 let od přijetí lokality do evropského seznamu.

[24] Podle § 39 odst. 1 ZOPK ochrana evropsky významných lokalit je zajišťována přednostně v součinnosti s vlastníky pozemků. Pro evropsky významné lokality lze namísto vyhlášení národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace, přírodní památky nebo památného stromu, včetně jejich ochranných pásem, prohlásit území za chráněné nebo strom za památný, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona, na základě písemné smlouvy uzavřené mezi vlastníkem dotčeného pozemku a příslušným orgánem ochrany přírody. Smluvně lze dále chránit i stromy nebo jiná území se soustředěnými přírodními hodnotami, kde jsou zastoupeny významné či jedinečné ekosystémy v rámci příslušné biogeografické oblasti nebo stanoviště vzácných či ohrožených druhů živočichů a rostlin, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona. Smlouva musí obsahovat zejména: a) vymezení ochranných podmínek chráněného území nebo památného stromu, b) způsob péče o chráněné území nebo strom.

[25] Dle stěžovatelky se žalovaný ani městský soud nijak nevypořádali s námitkou nevyužití postupu podle § 45c ZOPK. Dle stěžovatelky byl porušen zákon, neboť zpracovatel nařízení o CHKO vůbec neoslovil stěžovatelku se žádostí o uzavření smluvní ochrany dotčených pozemků a místo toho rovnou vyhlásil zvláště chráněné území.

[26] Z rozhodnutí žalovaného (str. 11 až 13), rozhodnutí ministra (str. 6 až 8) i z napadeného rozsudku (body 50 až 56) je zřejmé, že správní orgány i městský soud se otázky smluvní ochrany věnovaly, přičemž uvedly, že vzhledem k roztržičnosti vlastnických vztahů na území zamýšlené CHKO Soutok je smluvní ochrana území fakticky neproveditelná. Nadto žalovaný podotkl, že smluvní ochranný režim upravuje vztah pouze k vlastníkovu pozemku jakožto smluvní straně, nikoliv vztah ke třetím osobám, a zdůraznil rovněž neefektivnost takového řešení.

[27] Jak je patrné z citovaných ustanovení ZOPK, pro EVL (kam spadají rovněž dotčené pozemky) lze namísto vyhlášení národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace, přírodní památky nebo památného stromu, včetně jejich ochranných pásem, zvolit ochranu na základě písemné smlouvy uzavřené mezi vlastníkem dotčeného pozemku a příslušným orgánem ochrany přírody. Z textu zákonného ustanovení je zjevné, že smluvní způsob ochrany EVL je alternativou především k vyhlášení maloplošných zvláště chráněných území, byť smluvní ochranu nelze *apriori* vyloučit ani u většího území (HANÁK, J. § 39 [Smluvní ochrana]. In: VOMÁČKA, V., KNOTEK, J., KONEČNÁ, M., HANÁK, J., DIENSTBIER, F., PRŮCHOVÁ, I. *Zákon o ochraně přírody a krajiny*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 285, marg. č. 2 a 3.). To se však v tomto případě nestalo. Žalovaný při posuzování předmětu ochrany v rámci testu proporcionality vážil jednotlivé možnosti ochrany, přičemž s ohledem na majetkové vztahy v území, efektivitu ochrany a charakter dotčených pozemků uzavřel, že smluvní ochrana není vhodná a ani proveditelná.

[28] Z citovaného § 39 odst. 1 ZOPK je patrné, že pro evropsky významné lokality lze namísto vyhlášení národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace, přírodní památky nebo památného stromu, včetně jejich ochranných pásem, prohlásit území za

pokračování

chráněné nebo strom za památný, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona, na základě písemné smlouvy uzavřené mezi vlastníkem dotčeného pozemku a příslušným orgánem ochrany přírody. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s vysvětlením správních orgánů potvrzeným městským soudem, že již dnes se na části území obou EVL (Soutok – Podluží a Niva Dyje) nachází zvláště chráněná území – národní přírodní rezervace, národní přírodní památky a přírodní rezervace, u nichž nelze smluvní ochranu dle § 39 ZOPK realizovat ani právně. Území CHKO Soutok by tak bylo rozdrobeno do několika režimů ochrany (maloplošná zvláště chráněná území, smluvní ochrana a CHKO), což by navíc přineslo problematické zajištění systematické a komplexní péče o území jako celek. S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že tato námitka není důvodná.

[29] K námitce chybějícího předmětu ochrany na dotčených pozemcích se již vyjádřili žalovaný (str. 9 až 11 rozhodnutí žalovaného), ministr (str. 4 a 5 rozhodnutí ministra) i městský soud (body 39 až 45 napadeného rozsudku). Stěžovatelka již v námitkách (jakož i v rozkladu a žalobě) uváděla, že *orná půda* nemůže být předmětem ochrany, resp. že na dotčených pozemcích chybí požadovaný smysl ochrany. V kasační stížnosti stěžovatelka používá spojení „intenzivně obhospodařovaná půda“, aniž však blíže specifikuje, jakým způsobem na pozemcích hospodář a jak konkrétně bude v další činnosti omezena. Rovněž tvrzení stran omezení vlastnického práva ponechala v obecné rovině. Stěžovatelka nijak nedoložila ani snížení hodnoty pozemků.

[30] Nejvyšší správní soud se s odůvodněním správních orgánů i městského soudu v této otázce rovněž ztotožnil. V tomto ohledu lze ve stručnosti odkázat na přesvědčivé vysvětlení městského soudu, proč rovněž orná půda spadá do předmětu ochrany (výstižně shrnuté v bodu 45 napadeného rozsudku). Ani tato námitka proto není důvodná.

[31] Stěžovatelka v kasační stížnosti též namítla, že k omezení jejího vlastnického práva došlo na základě nařízení vlády, nikoliv zákona, a proto byl porušen čl. 11 odst. 4 Listiny. Ani tomuto argumentu však nelze přisvědčit. Vznik CHKO je totiž sice vyhlášován nařízením vlády, nicméně právě možnost vytvořit CHKO, způsob vzniku CHKO, jakož i základní podmínky ochrany CHKO stanoví přímo zákon (§ 25 a násl. ZOPK). Je proto podstatné, že pro vydání nařízení vlády existuje odpovídající zákonná úprava, na kterou toto nařízení o CHKO Soutok (pro jehož vydání není třeba zákonné zmocnění, jelikož toto zmocnění obsahuje již čl. 78 Ústavy) přímo navazuje. Ostatně i čl. 11 odst. 4 Listiny, který limituje nucené omezení vlastnického práva a ze kterého stěžovatel vychází, používá pojem „na základě zákona“, a nikoliv (přímo) „zákonem“.

[32] Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud v postupu správních orgánů ani městského soudu, resp. v jejich rozhodnutích, neshledal žádné pochybení. Dotčené pozemky byly do záměru CHKO Soutok zařazeny v souladu se zákonem, přičemž námitky stěžovatelky na tom nemohly nic změnit. Nelze jistě zpochybnit, že vyhlášení CHKO s sebou přináší jistá omezení, stěžovatelka ovšem svá tvrzení nespécifikovala a například ani netvrdila a nedoložila, že omezení jsou natolik závažná, aby bylo třeba přehodnotit rozsah stanovené ochrany. Stěžovatelka byla upozorněna na skutečnost, že v případě ztížení zemědělského hospodaření v důsledku vyhlášení CHKO Soutok má dle § 58 ZOPK nárok na finanční náhradu; smysl a účel zvolené ochrany byl náležitě vysvětlen již správními orgány a při vyhlásování CHKO byl dodržen zákonný postup.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v posuzované věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, jak ostatně sám potvrdil ve vyjádření ke kasační stížnosti, a proto mu je soud nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. května 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu